

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori, se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

7. Tîlcuirea Sfințelor Scripturi

a) Am văzut că Sfînta Scriptură (Cuvîntul lui Dumnezeu cel scris) este cartea Bisericii. Aceasta pentru că Vechiul Testament s-a dat Bisericii Vechiului Testament — fiind păstrată la templu în Sfînta Sfințelor —, iar Noul Testament (împreună cu Vechiul Testament) s-a dat Bisericii lui Hristos de Sfinții Apostoli, de cei ce au scris cărțile Noului Testament.

Biserica lui Hristos a primit nu numai Noul Testament ci și Vechiul Testament, căci acesta îndruma spre Hristos și își desvăluia înțelesul deplin numai în Iisus Hristos, adică în lumina Noului Testament. Mîntuitorul însuși îndeamnă pe cei ce-l ascultau să citească Scripturile (Vechiul Testament) pentru că ele grăiesc despre El. Iar Sf. Apostol Pavel scrie episcopului Timotei: „Tu însă rămii în cele ce ai învățat și te-ai încredințat”, adică în cele primite de Sfîntul Apostol Pavel — „că din pruncie cunoști Sfințele Scripturi, care pot să te înțeleptească spre mîntuire, prin credința cea în Hristos Iisus. Toată Scriptura este însușită de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptire întru dreptate” (II Tim. 3, 14—16). Acestea le scrie Sf. Apostol Pavel după ce atrage luarea aminte episcopului Timotei să se ferească de cei ce au „înfățișarea credinței cei adevărate”, care însă „învăță întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la cunoașterea adevărului”, „rătăciți fiind ei înșiși” și „rătăcind pe alții”. „Tu însă — îi scrie lui Timotei — ai urmat învățaturii mele (II Tim. 3, 5. 7. 10. 13) și rămii în cele ce ai învățat. Această învățatură nu era numai a Sfîntului Apostol Pavel, ci a tuturor Sfinților Apostoli, căci era învățatura primită de la Mîntuitorul însuși, care le-a arătat cum să tîlcuiască, cum să înțeleagă Vechiul Testament, dar le-a și dăruit în Evanghelia Sa desăvîrșita descoperire despre Dumnezeu și despre voia Lui cea sfîntă.

b) Toată Sfînta Scriptură o dă Sfîntul Apostol Pavel episcopului Timotei (ca și celorlalți episcopi) și îl îndeamnă să „propovăduiască cuvîntul lui Dumnezeu, și să certe, să mustre” pe cei ce nu suferă „învățatura cea sănătoasă”, ci își aduc „învățături după faptele lor” și își întorc „auzul de la adevăr”. Așa a fost la început, adică în Biserica din Ierusalim și în alte biserici apostolești: credincioșii stăruiau „în învățatura apostolilor”, care era adevărata învățatură a lui Hristos. După aceea Sfinții Apostoli au așezat episcopi și preoți și acestora (în primul rînd episcopilor) le-au transmis toată învățatura și toate rînduiriile și dreapta tîlcuire a Sfințelor Scripturi, ca ei să propovăduiască adevărata învățatură, să o tîlcuiască după dreapta rînduială apostolească și să o apere de „proorocii falși”, de „lupii răi”, de cei ce voiau să tîlcuiască Sfînta Scriptură după capul lor și „să tragă pe ucenici după ei” (Faptele Apostolilor 2, 43; 15, 6—31; 20, 17—31; I Tim. 1, 3; 6, 3—5). Este ceea ce recomandă Sf. Apostol Pavel episcopului Tit: Să se arate pe sine „în toate pildă

de fapte bune, în învățatură neschimbare”, iar „de omul eretic după întîia și a doua povățuire ferește-te” (Tit 2, 7; 3, 10). Este ceea ce poruncește și cere același sfînt Apostol oricărui episcop, adică: să se țină „de cuvîntul cel adevărat al învățaturii, ca să fie în stare și să îndemne în învățatura cea sănătoasă și să mustre pe cei potrivnici”, care sînt „nesupuși, grăitori în deșert și amăgitori” (Tit 1, 9—10).

Așa s-a transmis de la Sfinții Apostoli și de la episcopii (și preoții) așezați de ei în primele Biserici ca Sfînta Scriptură — cartea Bisericii — să fie păstrată, rînduită și tîlcuită de Biserică, în seama episcopilor fiind păzirea neschimbată a celor primite de la Sfinții Apostoli și tîlcuirea cea adevărată a Cuvîntului lui Dumnezeu. Și așa cum Sfinții Apostoli cînd a fost neînțelegere între credincioși (despre întrebarea — dacă și creștinii dintre „neamuri” trebuie să se taie împrejur ca iudeii și să păzească legea mozaică sau nu) s-au adunat în sinod (sobor) și așa au hotărît — zicînd: „Părutur-s-a Duhului Sfînt și nouă” (Faptele Apostolilor 15, 5—6, 28—29) — tot așa episcopii din întreaga Biserică, cînd a fost neînțelegere între credincioși asupra credinței cei adevărate, s-au întrunit în sinoade și în sinod (care i-a ferit de greșeli) — sub umbrirea Duhului Sfînt — au hotărît care este adevărata credință, dată de Mîntuitorul și transmisă de Sfinții Apostoli. Așa au putut grăi aceste sinoade: „părutur-s-a Duhului Sfînt și nouă” — căci unde sînt doi sau trei adunați în numele Domnului e și El, și Duhul Sfînt — în mijlocul lor.

c) Această rînduială a păstrării, propovăduirii și tîlcuirii Sfințelor Scripturi de către conducătorii Bisericii a fost și în Vechiul Testament. Templul și sinagoga tîlcuiiau Sfînta Scriptură. „Preoții învățau pe fiii lui Israel” (Lev. 10, 11). „Ei trebuie să învețe poporul ce e sfînt și să lămurească ce e curat” (Ezechiil 44, 23).

Mîntuitorul însuși vorbește poporului în pilde, iar Sfinților Apostoli le descoperă înțelesul acestor pilde (Matei 13, 11) și lor le dă toată învățatura Sa și imputernicirea prin pogoșirea Duhului Sfînt de a propovădui tuturor popoarelor (Ioan 14, 26). Tot așa episcopii (și preoții) prin hirotonire primesc de la Iisus Hristos prin Duhul Sfînt (cei dinții episcopi de la Sfinții Apostoli, cei următori de la episcopii așezați de Sfinții Apostoli ș.a.m.d.) puterea de a învăța, a sfinți și a conduce pe credincioși pe calea drepte credințe. Lor li s-a încredințat — cum vedem din epistolele către Timotei și Tit — nu numai păstrarea neschimbată a învățaturii cei adevărate, ci și propovăduirea și dreapta ei tîlcuire. Aceasta cu atît mai mult cu cît Sf. Apostol Petru spune clar că Sfînta Scriptură „nu se tîlcuiește după cum îl taie capul pe fiecare” (II Petru 1, 20), căci — spre exemplu — în epistolele Sfîntului Apostol Pavel „sînt unele

(Continuare în pag. 3)

Sfînta Scriptură

Sfînta Scriptură a Vechiului și a Noului Testament este scrisă sub inspirație (înriurire) de la Sf. Duh. Ca atare, ea constituie primul izvor al Descoperirii dumnezeiești.

Asupra acestui lucru sînt de acord toți credincioșii creștini. Dar unii dintre ei învață că fiecare creștin are priceperea și dreptul de a o tîlcui. De asemenea, alții prețuiesc Testamentul Vechi peste măsură și în paguba Testamentului Nou, pe cînd alții — așezîndu-se pe o poziție cu totul contrară acestuia — îl leapădă cu totul.

Dar nu orice creștin are pricepere destulă să înțeleagă și să explice Sfînta Scriptură. Căci Sf. Apostol Petru zice despre Epistolele pauline: „În ele sînt unele lucruri cu anevioie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzanie” (II Petru 3, 16). Tocmai din această pricină, nu orice „neștiutor” are priceperea să tîlcuiască Sf. Scriptură. Cînd diaconul Filip I-a întreat pe famenul etiopian dacă știe ce citește în Sf. Scriptură, acesta i-a răspuns: „Cum voi putea, de nu mă va călăuzi cineva”. Au fost necesare lămuririle date de diaconul Filip pentru a putea pricepe textul pe care-l citise (Fap. Ap. 8, 26—39).

Pe de altă parte, nu oricine are dreptul sau chemarea de a tîlcui Sf. Scriptură, ci numai Biserica prin persoanele cărora li s-a încredințat de Dumnezeu această chemare. Căci în Biserică nu toți au același dar și aceeași chemare (I Cor. 12, 28—30; Ef. 4, 11). De aceea, trebuie ca fiecare mădujar al Bisericii să-și vadă de darul și de chemarea pe care o are și să nu-și aroge chemări și daruri pe care nu le are: „Fiecare, fraților, întru ce a fost chemat, întru aceasta să rămîie înaintea lui Dumnezeu” (I Cor. 7, 20—24).

Cunoașterea tainelor Împărăției lui Dumnezeu este un dar special, care a fost dat numai Sf. Apostoli (Mt. 13, 11). Prin însăși apostolia lor, ei aveau priceperea necesară tîlcuirii și propovăduirii învățăturilor Domnului nostru Iisus Hristos. De unde rezultă că cei ce nu au darul apostoliei, nu au nici priceperea și nici dreptul de a tîlcui altora adevărurile de credință nepricupute de ei. Drept aceea, zice Sf. Apostol Pavel: „Cum vor propovădui fără apostolie?” (Rom. 10, 15).

Testamentul Vechi a avut un rol pedagogic de a pregăti omenirea pentru primirea lui Mesia: „legea ne-a fost nouă un învățător spre Hristos, ca să ne îndreptăm prin credință. Iar dacă a venit credința, nu mai sîntem sub învățător.” (Gal. 3, 24—25). El a fost înlocuit cu Testamentul Nou. Prin Iisus Hristos, Testamentul Vechi s-a împlinit și a încetat (Rom. 10, 4). De aceea, mîntuirea noastră nu atîrnă de împlinirea faptelor poruncite de Testamentul Vechi, ci de credința în Domnul nostru Iisus Hristos: „Nimeni, deci, să nu vă bage vină pentru mîncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau Sîmbătă, care sînt umbra celor viitoare, iar trupul al lui Hristos” (Col. 2, 16—17). Căci „omul nu se îndreptează din faptele legii, ci numai prin credința în Iisus Hristos” (Gal. 2, 16).

Întrebarea dacă Vechiul Testament mai este obligatoriu a fost dezbătută de primul Sinod apostolesc de la Ierusalim (anul 50—51), care a hotărît că legea Testamentului Vechi este sarcină prea grea și nefolositoare („un jug prea greu”) și de aceea este inutil a o impune creștinilor. Numai atît să se țină: 1. ferirea de a mîncă din cărnurile ce au fost jertfite idolilor; 2. ferirea de carne de animal sugrumat; 3. ferirea de sînge; 4. ferirea de desfrîinare. Încolo, orice alte porunci ale Testamentului Vechi nu mai au putere obligatorie (Fap.

(Continuare în pag. 4)

Din înțeleșurile Sf. Liturghii

Jertfa Legii Noi — Sfânta Liturghie

Nimicirea unui lucru în cinstea lui Dumnezeu ca prin această nimicire să recunoaștem că Dumnezeu este supremul nostru stăpîn, sau prin care îi mulțumim pentru binefacerile primite, îi cerem ajutorul de care avem lipsă — se numește jertfă.

La aducerea jertfei e ca și cum i-am spune lui Dumnezeu: Doamne, precum depinde de mine ca lucrul acesta să fie sau să nu fie, tot așa existența sau neexistența mea depinde de voința Ta. Și după cum eu am putere ca să nimicesc acest lucru, care e în puterea mea, tot așa și Tu, Doamne, ai putere peste mine și eu pot să exist sau să nu exist, după voia Ta, fiindcă Tu m-ai creat și al Tău sînt. Eu nimicesc acest lucru nu fiindcă Tu ai avea lipsă de acesta, ci pentru că prin aceasta să-ți arăt că te recunosc ca părinte al meu și eu sînt lucrul mîinilor Tale. Existența mea prin tot ceea ce am, toate bunurile mele trupești și sufletești sînt de la Tine, Tu mi le-ai dat și mi le poți lua atunci cînd binevoiești.

Așa trebuie să înțelegem noțiunea de jertfă. Un dar extern, aparținînd omului, pe care îl oferă lui Dumnezeu aducîndu-l pe altar și aprinzîndu-l, pentru ca prin ardere omul să-și exprime simțămintele lui religioase și totala lui dependență de Dumnezeu.

Cine nu-și aduce aminte de jertfa lui Cain și a lui Abel? Cine nu știe de jertfa lui Noe, care după ce a încetat potopul a ieșit din corabie și i-a adus lui Dumnezeu jertfă din toate animalele curate, arzîndu-le pe altar, din marea lui dragoste față de Dumnezeu? Despre Avraam știm că a voit să-și aducă jertfă pe propriul său copil, pe Isac, din dragoste față de Dumnezeu.

La toate popoarele și în toate religiile s-au adus jertfe, care adeseori erau jertfe omeneste. Evreii în Legea Veche aveau mai multe feluri de jertfe. Erau jertfele arderii de tot în care animalul adus ca jertfă se ardea tot și sîngele se vărsa la picioarele altarului. Erau apoi jertfe pentru păcate, la care se ardea numai grăsimea. Erau apoi jertfe de pace din care se ardea numai seul și rinichii, iar din părțile celelalte se pregătea cina sfîntă, la care luau parte preoții, leviiți, cei care aduceau jertfa și săracii. Acestea erau jertfe sîngeroase (cu vărsare de sînge).

Erau apoi în Legea Veche jertfe nesîngeroase, la care se aducea făină albă, untdelemn, tămîie, pîine, vin. Acestea erau jertfe nesîngeroase (fără vărsare de sînge).

Cu toate că aceste jertfe erau numeroase, omul gemea încă sub povara urmărilor păcatului. Toate jertfele Legii Vechi, deși au fost rînduite de Dumnezeu, totuși ele n-au fost în stare să-l unească pe om iarăși cu Dumnezeu. Toate acestea erau numai umbra jertfei celei mari care avea să vină și pe care avea s-o aducă Mîntuitorul. Sf. Apostol Pavel ne arată limpede în epistolele sale cum toate jertfele Legii Vechi au fost numai simboale, icoane ale jertfelor celei mari a Mîntuitorului, cînd zice: „În adevăr, Legea avînd umbra bunurilor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, nu poate niciodată — cu aceleași jertfe, aduse neîncetat în fiecare an — să facă desăvîrșiți pe cei ce se apropie. Pentru că este cu neputință ca sîngele de tauri și de țapi să înlăture păcatele“ (Evrei 10, 1. 4).

Ceea ce nu s-a putut îndeplini prin jertfele Legii Vechi, împăcarea deplină a omului cu Dumnezeu, s-a împlinit prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, care s-a smerit pe sine, luînd chipul robului și făcîndu-se ascultător pînă la moartea crucii (Fil. 2, 7—9). Aceasta a fost jertfa cea mare, nemărginit de mare, prin care omenirea se poate curăți de păcat. Prin această jertfă a Fiului lui Dumnezeu de pe lemnul crucii s-a șters păcatul, așa după cum zice Sf. Pavel: „... nu cu sînge de țapi și de viței, ci cu însuși Sîngele Său, și-a dobîndit veșnică rîscumpărare“ (Evrei 9, 12). Și tot Sf. Pavel insistînd asupra acestui adevăr zice: „Căci dacă sîngele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curăția trupului, cu cît mai mult sîngele lui Hristos care, prin Duhul cel veșnic, s-a adus lui Dumnezeu pe sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetele voastre de faptele cele moarte, ca să sluiți Dumnezeului celui viu“. Putem spune că jertfa de pe cruce a Mîntuitorului se deosebește de toate celelalte jertfe, fiind jertfa adevărată de împăcare, o jertfă deplină, o jertfă de o valoare nemărginită, care a putut să împace vătămarea nesfîrșit de mare care i s-a adus lui Dumnezeu prin păcat.

Jertfa de pe cruce n-a fost adusă decît o singură dată. Dar pentru ca oamenii din toate timpurile și din toate locurile să se poată bucura de

roadele acestei jertfe adusă de Mîntuitorul pe lemnul crucii, a fost necesar ca această jertfă să se perpetueze, să se continue, pînă la sfîrșitul veacurilor. Forma prin care se reînnoiește și se perpetuează jertfa de pe cruce a Mîntuitorului, este jertfa Sf. Liturghii.

Sf. Liturghie este jertfa Testamentului Nou, prin care Mîntuitorul Hristos, sub chipul pîinii și al vinului, se jertfește în chip nesîngeros, așa după cum s-a jertfit pe cruce în chip sîngeros.

Sf. Liturghie este o adevărată jertfă. Acest lucru rezultă din cuvintele de instituire a acesteia, la Cina cea de Taină, cînd Mîntuitorul a zis: „Luați mîncăți acesta este trupul meu; Beți dintru acesta toți că acesta este sîngele meu, al legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor“ (Matei 26, 26—28). Cuvintele: „(sîngele) carele se varsă pentru voi“, „sîngele legii noi“ ne indică noțiunea de jertfă, fiindcă numai în jertfele aduse pentru păcate se vărsa sîngele animalelor. Deci la Cina cea de Taină, Mîntuitorul a instituit Jertfa Legii Noi. Legea cea Nouă dată de Mîntuitorul preînzădă instituirea unei jertfe noi, care să se aducă de-a pururea în Biserica Sa, în locul jertfelor celor multe ale Legii Vechi.

Prin cuvintele Mîntuitorului: „Aceasta să o faceți întru pomenirea mea“, le dă putere și poruncă Apostolilor și urmașilor acestora, episcopi și preoți, să facă ceea ce a făcut El la Cina cea de Taină, să prefacă adică pîinea și vinul în trupul și sîngele Său.

Conferințe pentru elevii seminariști

La Seminarul Teologic din Caransebeș, unde își fac ucenicia pentru misiunea preoțească tineri din trei eparhii — Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului, Episcopia Aradului și Episcopia Oradiei — la rîndul lor aparținătoare la două Mitropolii ce își împletesc și în acest fel destinele comune, s-a îndatînat practica de a se ține la răsîmpuri, mai ales în cele premergătoare marilor sărbători, expuneri de interes general bisericesc.

În acest an cele dinainte sau după sărbătoarea Sfințelor Paști au suscitât o atenție deosebită din partea ascultătorilor: profesori, elevi și ostenitori ai școlii. Ele s-au ținut de obicei în după amiezile de Duminică, într-un cadru corespunzător, în sala de festivități a seminarului.

Din șirul unor astfel de întîlniri, cea din 22 martie 1970 a avut un caracter particular, prin prezența Ierarhilor Mitropoliei Banatului, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae și Prea Sfințitul Episcop Teoctist al Aradului. Într-o atmosferă solemnă, Prea Sfințitul Episcop al Aradului a conferențiat despre „Urmarea lui Hristos, condiție esențială în formarea personalității adevăratului slujitor al Bisericii“.

Celelalte conferințe au fost susținute de dascăli de teologie, de ostenitori ai centrelor eparhiale, de protopopi și preoți, după cum urmează: Prot. dr. Petru Deheleanu: „Orientări actuale în neoprotetantism“ (8 martie); Ierom. Timotei Seviciu: „Strădania continuă spre desăvîrșire“ (15 martie); Pr. Alexandru Ciurdariu: „Sensul major al colaborării și conviețuirii creștine“ (29 martie); Pr. Ilie Cîmpeanu: „Pregătirea duhovnicească, imperativ cerut de responsabilitatea misiunii preoțești“ (5 aprilie); Asistent Ioan Ică: „Frămîntările și preocupările din protestantismul actual“ (8 aprilie); Prot. Ioan Olariu: „Tînărul absolvent de seminar în fața misiunii preoțești“ (12 aprilie); Prof. dr. Sofron Vlad: „Concepția Sfîntului Apostol Pavel despre preoție ca slujire a năzuințelor spre mai binele credincioșilor“ (8 mai).

Pe lîngă acestea, în cadrul slujbelor de seară la paraclisul școlii s-au ținut de către alți preoți invitați un program de meditații pe teme duhovnicești.

Competența și amploarea tratării temelor stabilite a constituit un îmbold pentru îmbogățirea continuă a cunoștințelor asupra problemelor bisericești contemporane, ceea ce contribuie și la o mai bună orientare a viitorilor preoți în întreaga lor activitate. S-a căutat mai ales să se pătrundă diferitele aspecte ale aportului Bisericii la propășirea neîncetată a vieții lumii.

Conferințele au fost urmate de discuții eficiente, la ele participînd profesorii și elevii școlii. Roadele acestor împărtășiri de lumină se nădăduiește a îmbogății mai mult însuși procesul de învățămînt în continuă dezvoltare. Ele au scos totodată în evidență legătura mereu înnoită dintre vechi așezăminte de cultură teologică.

Între aceste două jertfe este o perfectă unitate, identitate, cu următoarele deosebiri: 1) Jertfa crucii s-a adus o singură dată și într-un singur loc, cîtă vreme jertfa Sf. Liturghii în fiecare zi, în oricare parte a lumii unde se află un altar creștin; 2) Jertfa crucii s-a adus în chip sîngeros, jertfa Sf. Liturghii este o jertfă nesîngeroasă; 3) Prin jertfa crucii Mîntuitorul ne-a dobîndit belșugul harului dumnezeesc, cîtă vreme prin Sf. Liturghie ne împărtășim fiecare din noi din izvorul acestui har în măsura în care ne facem vrednici de aceasta.

Identitatea dintre cele două jertfe rezultă și din identitatea Mîntuitorului ca săvîrșitor al jertfei și ca dar de jertfă. În Liturghie săvîrșitorul jertfei este Hristos, el este Acela care sfințește prin mîinile și graiul preotului darurile de pîine și de vin aduse de credincioși. Preotul slujitor este numai un organ sau un instrument al lui Hristos. La jertfa de pe Golgota săvîrșitorul este tot Hristos.

Darul de jertfă adus la Liturghie este același cu acela de pe Golgota, Trupul și Sîngele Mîntuitorului.

Primitorul jertfei liturgice este același cu primitorul jertfei de pe Golgota, adică Dumnezeu; Tatăl, Fiul și Sf. Duh (Sf. Treime).

Iată deci cît de limpede ne apare identitatea între aceste două jertfe. Și Sf. Părinți mărturisesc că cele două jerte sînt una.

Cunoscînd noi acest lucru să ținem cu toată tăria învățătura Bisericii noastre, să nu ne lipsim de darul Sf. Liturghii, să ne trudim să o ascultăm cu evlavie și astfel să ne împărtășim de roadele ei dumnezeiești.

Al. Moisiu

Rugăciunea

— Rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu. De ce stare are, așadar, nevoie mintea ca să poată să se întindă, fără să se uite îndărăt, dincolo de sine, pînă la Stăpînul ei, și să stea de vorbă cu El, fără mijlocirea nimănui?

Cînd Moise încearcă să se apropie de rugul arzător, e împiedicat pînă nu dezleagă încălțămîntea picioarelor (Exod 3, 2). Cum nu te vei dezlega și tu de orice cuget pătimas, dacă vrei să vezi pe Cel mai presus de orice simțire și înțelegere și să vorbești cu El?

— Stai cu încordare și te roagă cu osîrdie și ocolește grijile și gîndurile, căci ele te tulbură și te neliniștesc, ca să te scoată din țaria rugăciunii.

— Rugăciunea este vlăstarul blîndeții și al lipsei de minie.

— Rugăciunea este rodul bucuriei și al mulțumirii.

— Rugăciunea este urcușul minții spre Dumnezeu.

— E cu dreptate să te rogi nu numai pentru curăția ta, ci și pentru chipul îngeresc.

— Dacă vrei să te rogi, ai trebuință de Dumnezeu, care dă rugăciune celui ce se roagă. Prin urmare, cheamă-l pe El, zicînd: „Sfîntească-se numele tău, vie împărăția ta“ (Matei 6, 9—10); Luca 9, 2), adică Duhul Sfînt și Fiul Tău, Cel unul născut. Căci așa ne-a învățat zicînd: „În Duh și Adevăr se cade să ne închinăm Tatălui“ (Ioan 4, 25).

— Dacă dorești să te rogi, nu face nimic din cele ce se împotrivesc, ca Dumnezeu, apropiindu-se, să călătorească împreună cu tine.

— Roagă-te cu cuviință și fără tulburare și cîntă cu bună înțelegere și cu bună măsură și vei fi ca un pui de vultur ce urcă la înălțime.

— Precum pîinea este hrană trupului și virtutea hrană sufletului, așa și rugăciunea este hrana sufletului.

— Rugăciune săvîrșește acela care aduce totdeauna primul gînd al său ca rod lui Dumnezeu.

— Precum cel mai de preț dintre toate simțurile este vederea, așa cea mai dumnezeiască dintre toate virtuțile (creștine) este rugăciunea.

— Cînd, stînd la rugăciune, te vei ridica mai presus de orice bucurie, atunci cu adevărat ai găsit rugăciunea.

După Evagrie Ponticul.

C.

Culegere D. C.

Construcție și reconstrucție

În aceste zile de sfârșit de semestru și început de nou semestru putem spune că munca de construcție și reconstrucție este aspectul esențial, de prim ordin al activității poporului nostru, iar bilanțurile care se fac nu sînt de natură să ne descu-rajeze, ci dimpotrivă.

Spunem construcție și reconstrucție, pentru că atenția Conducerii noastre de stat, a întregului popor român cuprinde două fronturi, ambele avînd același scop, aceeași rezultat: înflorirea tot mai mult a Patriei, propășirea tuturor fiilor ei. Și anume: pe de o parte se desfășoară munca de în-făptuire a obiectivelor din acest ultim an al cincinalului în care ne aflăm, iar pe de altă parte se fac eforturi, pe care le-am putea numi cu adevărat eroice, de a se înlătura toate urmările dureroase pe care revărsările de ape atît de nemiloase din această primăvară le-au lăsat în urma lor, activitatea de reconstrucție a tot ce ele au distrus.

Într-adevăr, întregul nostru popor, într-o generoasă dăruire pentru binele obștească, general, este angajat în executarea unei mărețe, unei minunate, unei fantastice simfonii a muncii, urmărită cu mult interes și simpatie de mulți iubitori de bine, ceea ce îi face multă cinste. Sînt grăitoare în această privință spusese îndrăznețului călător canadian, Alberto Le Blanc — plecat de 2 ani din țara sa pentru a înconjura Pămîntul pe bicicletă și care a trecut și prin țara noastră — cînd zice: „Printre cele mai puternice impresii trebuie să număr cele văzute în țara dumneavoastră. Nu vorbesc numai de modul deosebit de cordial în care am fost primit încă din clipa cînd am ajuns la graniță. Dar am avut ocazia să trec prin locuri care suferiseră cumplit de pe urma revărsării apelor. Ei bine, am fost emoționat, chiar foarte emoționat — și puteți să mă credeți că am văzut multe în lungul meu voiaj — de comportarea oamenilor din țara dumneavoastră. În loc de deznădejde, de egoism, am fost martorul celor mai profunde acțiuni de solidaritate umană. Pot să vă spun că pur și simplu am simțit că-mi renaște încrederea în oameni“.

În multe sectoare de activitate, unitatea de măsură a timpului de lucru a devenit, pentru un timp mai scurt sau mai lung, „ziua lumină“, ceea ce dovedește înalta conștiință patriotică și cetățenească a multor fii ai poporului nostru, care și-au jertfit o parte din timpul lor de odihnă pentru refacerea economică a țării. Este adevărat că urmările acestei opintiri generale se văd direct sau ni se fac cunoscute de la o zi la alta.

Așa de pildă, planul prinde viață în toate ramurile, iar angajamentele luate la începutul anului se îndeplinesc cu succes, și acestea în condițiile în care multe întreprinderi au fost angajate în sprijinirea, în diferite forme, a fabricilor și uzinelor atinse de calamități. Ba mai mult, s-au luat angajamente suplimentare privind realizarea de beneficii în plus, pentru ca pe ansamblul economiei naționale să se resimtă cît mai puțin urmările grelelor încercări prin care am trecut. În acest sens subliniem faptul că, răspunzînd chemării pe care țara le-a făcut-o, în multe întreprinderi muncitorii au realizat producții care, în condiții firești, nu se puteau întreprinde.

De asemenea, este de reținut faptul că multe din unitățile economice, care și-au întrerupt lucrul din cauza calamităților, au reintrat în producție cu capacitatea maximă, iar altele urmează să atingă acest obiectiv în viitorul apropiat. Ne este cunoscută abnegația cu care muncitorii au lucrat zi și noapte, fără odihnă, la repunerea în funcțiune a întreprinderilor lor avariate de revărsarea apelor, permanent interesele obștești, interesele țării avînd întietate față de cele personale, familiale.

Cartiere întregi se construiesc și se reconstruiesc la Satu Mare, Dej, Mediaș și în alte orașe și localități, unele devastate de ape pînă la 90%, pentru zecile de mii de familii rămase fără adăpost.

Considerăm potrivit să subliniem și în această privință că nici un cetățean calamitat nu s-a simțit și nu se simte singur în necazul său, fapt care, în condițiile vechilor orînduiri, nu era posibil. Ne-a fost dat de asemenea să cunoaștem cazuri de familii care au primit ajutor, mai ales în haine și alimente, la care nu s-au așteptat niciodată.

Un aport prețios în munca de construcție și reconstrucție care se desfășoară în întreaga țară îl aduc brigăzile de tineret școlar și universitar, toți participanții dînd în felul acesta un examen cît se poate de umanitar, cu nimic mai prejos decît cel școlar.

Vorbind de examene, trebuie să arătăm că un înalt examen cetățenesc dau în aceste zile și muncitorii de pe ogoarele Patriei, în recuperarea pămînturilor înecate de ape și de darea lor circuitului agricol al țării, precum și în intensificarea lucrărilor agricole, în zonele necalamitate, pentru ca producția agricolă să fie cît mai ridicată și pentru ca nevoile Patriei să se resimtă cît mai puțin și în acest sector. Se știe că și în agricultură au luat naștere inițiative patriotice deosebit de importante, ca de pildă chemarea lansată de țărănimea cooperatistă din județul Teleorman privind obținerea unor recolte cît mai bune și în felul acesta livrarea suplimentară către stat a unor importante cantități de produse agricole și animaliere.

Deși cu greu se poate calcula în bani toate durerile și pierderile pricinuite de calamitățile naturale, pagubele generale se cifrează totuși la suma de aproximativ 10 miliarde lei. Prin tot ansamblul de activități mai sus arătate, prin munca unită și plină de dăruire a întregului nostru popor, la care se adaugă importante ajutoare primite din străinătate, semne atît de frumoase ale solidarității omenești — pentru care conducerea noastră de stat a mulțumit în repetate rînduri —, țara noastră își va vindeca rănile provocate de calamități într-un timp mult mai scurt decît s-ar crede. Sînt semnificative în această privință cuvintele domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, rostite cu prilejul unei recente vizite de lucru, cînd a spus printre altele: „Desigur am avut și avem încă unele greutăți datorită calamităților naturale. Dar noi vom învinge mult mai repede decît își închipuie mulți aceste greutăți, vom dovedi că națiunea socialistă română de 20 de milioane de oameni este în stare — ca de atîtea ori pînă acum — să facă adevărate minuni, să biruie orice obstacole, să devină tot mai puternică, mai înfloritoare“.

Pentru realizarea acestui nobil țel, este necesar însă ca fiecare din noi să se integreze deplin în efortul general de construcție și reconstrucție susținut de întregul nostru popor, străduindu-ne fiecare să ne facem cît mai conștiincios datoria la locurile noastre de muncă și oriunde simțim că putem fi de folos semenilor noștri și Patriei noastre scumpe.

T. R.

INFORMAȚII

— Sub auspiciile Casei județene a creației populare — Sibiu a apărut un volum de lucrări corale, aparținînd P. C. prof. Gheorghe Șoima de la Institutul nostru Teologic Universitar din Sibiu.

Volumul, recenzat în ziarul „Tribuna Sibiului“, nr. 733 din 1 iulie 1970, cuprinde o selecție din creația corală a stimatului nostru profesor, a cărei audiență ne-a desfătut de atîtea ori mintea și ne-a încălzit inima. Aceasta cu atît mai mult cu cît, pe de o parte, în aceste lucrări corale se resimte mirasma minunatului nostru folclor, iar pe de altă parte, în plămada lor este cuprinsă însăși personalitatea distinsă a autorului, care a dat viață cuceritoarelor sale compoziții nu numai pe linie muzicală, ci și literară, căci cuvintele, textul cîntecelor îi aparține în bună parte.

— Deși popoarele însetează după pace, cheltuielile militare pe plan mondial cresc de la un an la altul. Astfel, în 1962 au fost de circa 120 miliarde dolari, în 1964 de 132 miliarde dolari, în 1966 de 159 miliarde dolari, în 1967 de 182 miliarde dolari ș.a.m.d. Datorită acestor uriașe cheltuieli, cursa înarmărilor a atins proporții de neînchipuit. Puterea stocurilor de arme nucleare a depășit 1.000.000 megatone, ceea ce înseamnă aproximativ 50.000.000 bombe atomice asemănătoare celei aruncate asupra orașului japonez Hiroshima. O bombă nucleară de astăzi are o putere de distrugere de 1000 ori mai mare decît cea de la Hiroshima.

Este momentul deci ca această periculoasă întrecere să înceteze odată pentru totdeauna, iar sumele atît de mari înghițite de înarmări să ia calea înfrumusețării Pămîntului.

— Recent a apărut la New-York anuarul statistic al O.N.U. pe anul 1969, de unde rezultă, printre altele, că în ultimii 5 ani populația lumii a crescut cu 300 mil. de locuitori. Cel mai scăzut procent s-a înregistrat în această privință în Europa, 0,9%, iar cel mai ridicat în America Latină, 2,7%.

Produsul mondial brut va atinge în 1970 un volum de două ori mai mare decît 1950.

Pe șoselele lumii circulă în prezent aproximativ 170 mil. automobile, 46 milioane autocamioane etc.

În perioada 1950—1970 comerțul mondial a crescut de aproape patru ori.

Tîlcuirea Sfințelor Scripturi

(Urmare din pag. 1)

lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi, spre a lor pierzare“ (II Petru 3, 16). Astfel în predicile și scrierile Sfinților Părinți (episcopi ai Bisericii cei una din primele veacuri) avem tîlcuirea cea dreaptă a Sfințelor Scripturi, a Cuvîntului lui Dumnezeu. Amintim aici numai predicile Sfințului Ioan Gură de Aur — care știa pe de rost întreaga Sfință Scriptură — și îndeosebi explicarea pe care o dă acest Sfinț epistolelor Sfințului Apostol Pavel (care explicare s-a tipărit și în limba română). Sfinții Părinți însă grăiau nu numai pe temeiul cunoașterii depline a Sfințelor Scripturi, ci și pe temeiul Sfinței Tradiții, a învățaturii Bisericii lui Hristos, a hotărîrilor sinoadelor ecumenice (adică, a toată lumea). Cele șapte sinoade ecumenice au mărturisit credința cea de totdeauna a Bisericii în Sfința Treime (Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt), în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, răstignit, înviat și înălțat la cer pentru mîntuirea noastră, în cinstirea Maicii Domnului, a sfinților și a sfințelor icoane, în Biserica lui Hristos, una, sfință, sobornicească și apostolească —, în învierea morților, în viața cea veșnică ș. a. Toată învățătura Bisericii își are izvorul în Cuvîntul lui Dumnezeu păstrat și transmis în Biserica noastră ca Sfință Tradiție și Sfință Scriptură. De aceea în Biserica avem întreg Cuvîntul lui Dumnezeu și înțelesul adevărat, tîlcuirea dreaptă a acestui cuvînt dătător de viață veșnică.

Este, așadar, greșită părerea că e destul ca cineva să aibă Sfința Scriptură, să o citească, pentru ca să o și înțeleagă și să o poată tîlci cum se cuvine.

Pornind de la această părere s-a ajuns ca Biserica lui Hristos cea una să se fărâmițeze în o mulțime de grupări, fiecare socotind că ea are adevărata înțelegere a Sfințelor Scripturi. Așa a fost pe vremea Sfinților Apostoli. Așa a fost și după aceea — pînă astăzi. Și așa va fi. Însă așa cum pe vremea Sfinților Apostoli, învățătura cea apostolească era cea adevărată, nu învățătura altora care se proclamau singuri apostoli, și așa cum adevărul l-a avut Biserica apostolească, episcopii așezați și învățați de Sfinții Apostoli și urmașii acestor episcopi, tot așa și astăzi adevărata învățătură este a Bisericii noastre, căci în ea s-a transmis și se transmite neschimbată învățătura Mîntuitorului, învățătura Sfinților Apostoli.

De aceea credinciosul, care vrea să înțeleagă drept Sfința Scriptură, trebuie să se țină de învățătura Bisericii (pe care o propovăduiesc episcopii și preoții) și să nu-și plece urechea la învățături greșite, care — ca și pe vremea Sfinților Apostoli — vor să amăgească pe căile rătăcirii pe cei neștiutori.

Nu-i destul să știi pe de rost texte din Sfința Scriptură (sau chiar toată Sfința Scriptură). Nu-i destul să folosești regula contextului, adică un text (un verset sau mai multe) să-l înțelegi din legătura lui cu pericopa întreagă (care poate fi un capitol sau mai multe), cu cele dinainte și cu cele ce urmează textului. Nu-i destul nici să compari textul, cu locurile paralele, adică cu texte asemănătoare din alte cărți ale Sfințelor Scripturi. Toate aceste reguli sînt bune și folositoare. Dar mai presus de toate trebuie să iei ca îndrumător fără greșală învățătura Bisericii. Căci ea e clădită pe Iisus Hristos și în ea lucrează Duhul lui Hristos. De aceea ea e singurul „stîlp“, singura „întărire a adevărului“ dăruită nouă de Sfinții Apostoli în Iisus Hristos (I Tim. 3, 15).

† NICOLAE,

Mitropolitul Ardealului

— Membrii biroului Consiliului Ecumenic al Bisericilor, aflați în prima săptămîna a lunii mai a.c. la Oslo (Norvegia), au făcut o declarație publică, în legătură cu „gravele evenimente din Indochina“, în care, printre altele, se cere retragerea tuturor trupelor străine din diferitele țări ale Indochinei, recomandînd totodată o pace negociată în această zonă mult încercată a lumii.

Primitorii Sfântului Botez

Taina Sf. Botez a fost întemeiată, ca de altfel toate Tainele, de Mântuitorul Iisus Hristos prin cuvintele: „Mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh“ (Matei 28, 19).

Atît din aceste cuvinte, cît și din îndemnul Domnului din Evanghelia după Marcu, cap. 16, 16: „Cel ce va crede și se va boteza se va mîntui“, reiese că propovăduirea trebuie să precedă botezul. Și în general, Biserica primară a și făcut aceasta, iar Sf. Liturghie ne amintește și-n zilele noastre de acea perioadă plină de roade duhovnicești.

Obişnuiau unii să amîne botezul pînă înainte de moarte, ca să între curajii în Împărăția lui Dumnezeu, întrucît prin botez se iartă și păcatele personale. Dar cum neprevăzutul joacă un rol însemnat în viața omului, s-a dovedit că un asemenea obicei este riscant și nu tocmai corect, din moment ce pentru iertarea păcatelor Domnul a întemeiat Taina Mărturisirii, pentru ca „omul cel nou“ (Efes. 4, 24) să se poată dezvolta.

De aceea, alături de practica botezării persoanelor mai în vîrstă care se încreștinau, Taina Sf. Botez s-a aplicat în egală măsură tuturor vîrstelor și, deci, și pruncilor, așa cum facem și astăzi în bisericile noastre.

În convorbirea pe care a avut-o cu Nicodim, Mîntuitorul precizează că „de nu se va naște cineva din apă și din Duh nu va putea să intre întru împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3, 5). Reiese limpede de aici că Botezul este absolut necesar în calea mîntuirii, fapt care a îndemnat pe Părinții de la Sinodul din Cartagina ca în canonul 110 să consenmeze și această hotărîre: „Pruncii care prin sine nici unul din păcate nu au putut săvîrși, cu adevărat întru lăsaarea păcatelor se botează, ca să se curățească întru dîșii prin renaștere ceea ce și-au atras din nașterea cea veche“.

Ca mărturie a existenței acestei practici avem suficiente dovezi scripturistice. Sf. Ap. Pavel scria Corintenilor: „Am botezat și casa lui Ștefana“ (I Cor. 1, 16), iar Evanghelistul Luca, scriind despre felul minunat în care Dumnezeu l-a scăpat pe Sf. Apostol din temnița din Filipi, fapt care l-a schimbat pe temnicer, precizează că „s-a botezat el și toți ai lui îndată“ (F. Ap. 1, 6, 33).

Desigur că „prin casa lui Ștefana“ se înțelege toată familia lui, mari și mici, sau „toți“ cei ai temnicerului erau numai părinții și soția lui, nu și restul familiei și anume pruncii? Expresiile scripturistice „casă“ și „toți ai lui“ indică această practică de origine apostolică, care, pentru Noul Testament, este ceea ce pentru Vechiul Testament constituia obligativitatea tăierii împrejur (Col. 2, 11—12) cu deosebirea că, întrucît în Hristos nu

mai este parte bărbătească și parte femeiască, ci toți sîntem una“ (Gal. 3, 28), botezul se administrează oricărei ființe omenești.

Inscripțiile aflate în catacombe atestă existența practicii botezării copiilor familiilor creștine. Inscriptiile ca aceea care numea creștină o pruncă de 9 luni dovedesc că botezul pruncilor era frecvent, dar nu numai atît, ci ceva și mai mult, și anume că el era general.

Dar ne întrebăm în ce măsură această practică, veche ca însăși Biserica, este validă din moment ce pruncii noștri nu-și pot da adeziunea la Biserica lui Hristos. Dezlegarea o găsim în mărturisirea ce-o fac nașii, părinții spirituali ai finului, care-l aduc să-l închine Bisericii, ei avînd obligația să-l „crească în Hristos“, potrivit unei expresii a unui îmbunătățit cugetător creștin.

Știm din Scriptura Sfîntă că Mîntuitorul a vindecat și a înviat atîta tineri pentru credința părinților și a semenilor lor. Ca exemplu amintim vindecarea slugii sutașului, care, prin credința lui stăruitoare, a impresionat pe Mîntuitorul Iisus Hristos că a mărturisit: „Nici în Izrael n-am aflat atîta credință“ (Luca 7, 9). Menționăm de asemenea învierea fiicei lui Iair, al cărui tată, cu o credință ce a învins moartea, s-a adresat Mîntuitorului zicînd: „Fiica mea a murit de curînd, dar, venind, pune mîna Ta peste ea și va fi vie“ (Matei 9, 18).

S-ar putea spune că prefigurarea botezului și a miruirii pruncilor a făcut-o chiar Domnul Iisus, prin punerea mîinilor asupra acelora pe care i-a fericit pentru imaculata lor conștiință, pentru nevinovăția lor.

Rezultă din Sf. Scriptură și Sf. Tradiție că botezul pruncilor familiilor noastre creștinești este deci întru totul corect și necesar, pentru că toți aceia care se botează în Hristos, se îmbracă cu puterea și tăria Lui (Gal. 3, 27).

Botezul este apoi una din Tainele care nu se mai repetă ca Mărturisirea, Împărtășirea și Maslul, deoarece este „numai un botez“ (Ef. 4, 5).

Sf. Ioan Gură de Aur arată respicat că a repeta Botezul înseamnă a necinsti crucea lui Hristos, întrucît toți acei care ne-am încreștinat „în moartea lui ne-am botezat“ (Rom. 6, 3). Cum Mîntuitorul a identificat Botezul nostru cu crucea Sa (Matei 20, 23), înseamnă că se necinstesc mîntuitoarele patimi prin botezul repetat.

Ceea ce voim să spunem prin aceste rînduri este că avem datoria sfîntă să „ținem predaniile“ (Tit 2, 7), urmînd și respectînd învățăturile și practicile pe care Biserica noastră străbună le păstrează și le transmite cu sfințenie de la începuturile ei.

Pr. V. Petrica

Sfînta Scriptură

(Urmare din pag. 1)

Ap. 15). Sf. Apostol Pavel a făcut concesii chiar și cu privire la unele din acestea. Căci în privința mîncării de carne jertfită idolilor, el arată că acei păgîno-creștini care nu cred că idolii există aieva, pot mîncă astfel de carne, pentru că pentru ei, acea carne este ca și cînd n-ar fi fost jertfită nimănui. Așa încît, numai cei slabi în credință, care mai cred încă în idoli, nu trebuie să mînce din carnea jertfită idolilor, pentru că mîncînd-o, se spurcă în cugetul lor îndoielnic (Rom. cap. 14; I Cor. cap. 8).

Cu toate acestea, Vechiul Testament nu trebuie lepădat și nici disprețuit total. Pentru că numai acele părți din el, care au fost tipuri sau simboale pentru Testamentul Nou s-au împlinit și, în consecință, nu mai pot avea putere obligatorie. Acestea sînt legile ceremoniale și cele judiciare. Dar Vechiul Testament mai cuprinde și alte legi, care nu au prefigurată nimic. Așa sînt legile morale ale Decalogului, care nu au fost desființate, fiindcă cuprind legea morală naturală, care este corespunzătoare tuturor popoarelor. De unde rezultă că — cel puțin în parte — Testamentul Vechi ne poate fi de folos.

Nu este îngăduit să disprețuim Testamentul Vechi, pentru că:

1. Testamentul Nou recunoaște că Testamentul Vechi este inspirat de Dumnezeu. Astfel, Sf. Apostol Petru spune că autorii cărților Testamentului Vechi „au grăit purtați fiind de Duhul Sfînt“ (II Petru 1, 21), iar Sf. Apostol Pavel ne încredințează: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură“ (II Tim. 3, 16).

Prin cuvîntul „Scriptură“, trebuie să înțelegem aici numai Testamentul Vechi, deoarece Testamentul Nou încă nu exista. De asemenea, legea veche a fost dată de Dumnezeu și a fost o expresie a voinței lui. Ca atare, „legea e sfîntă și porunca e sfîntă și dreaptă și bună“ (Rom. 7, 12). De aceea, nu este îngăduit creștinilor s-o disprețuiască.

2. Legea Testamentului Vechi este și necesară pentru o mai bună lămurire a Testamentului Nou și pentru întărirea credinței noastre în Domnul nostru Iisus Hristos, în persoana Căruia s-au împlinit toate profețiile Testamentului Vechi. Astfel, Testamentul Vechi ne este un bun îndrumător spre Domnul nostru Iisus Hristos, după cum ne arată Sf. Apostol Pavel cînd zice: „Toată Scriptura este... de folos spre învățatură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepțirea care duce la dreptate“ (II Tim. 3, 16). De asemenea, același Sf. Apostol Pavel îi scrie ucenicului său Timotei: „De mic copil cunoști Sf. Scripturi, care pot să te înțelepțească spre mîntuire, prin credința cea întru Hristos Iisus“ (II Tim. 3, 15).

În concluzie, creștinii trebuie să dea Testamentului Vechi cinstirea ce i se cuvine. Acesta nu trebuie prețuit peste măsură în paguba Testamentului Nou, dar nici prețuit prea puțin. De îndată ce există un Testament Nou, cel Vechi nu mai poate fi în vigoare. Dacă îl cinstim, totuși, și pe cel Vechi, o facem pentru că pe el se clădește Testamentul Nou și pentru că are și porunci care au rămas valabile și în Testamentul Nou. Prin Testamentul Vechi putem înțelege mai bine pe cel Nou. Ca atare, Testamentul Vechi contribuie la întărirea credinței noastre creștine.

C. SÎRBU

Gînduri despre Sf. Apostol Pavel

La începutul propovăduirii apostolice, Sfîntul Apostol Pavel joacă un deosebit rol, datorită ostelilor sale neasămănat de mari. Dacă privim harta propovăduirii „apostolului neamurilor“, cum cu drept cuvînt a fost numit, ne minunăm de ostelile Sf. Apostol Pavel și sîntem încredințați de adevărul cuvîntului pe care însuși l-a mărturisit: „Eu am lucrat mai mult decît toți“. Înezestrat cu bogăție de știință rabinică, sporită prin cultura vremii sale, el a știut să aducă în slujba Evangheliei toată strădania unui suflet de apostol luminat prin darul Sfîntului Duh. Deși egali și cu toții plini de rîvnă, putem spune totuși că nici unul dintre Sf. Apostoli nu a avut un rol atît de însemnat în propovăduirea creștină, cum a avut marele Pavel. După strădaniile lui au pășit la lucrul propovăduirii toți marii luceferi ai creștinătății.

Viața acestui mare apostol e împărțită în două, prin o linie care desparte două vieți cu conținut deosebit, dar trăite de una și aceeași persoană.

E drept că după nume se poate vorbi de Saul și de Pavel, dar sub aceste numiri se ascunde aceeași persoană.

Sf. Apostol Pavel n-a fost o fire înjumătățită. Mai la începutul activității sale a luptat cu toată pasiunea împotriva lui Hristos, ca pe urmă cu mai mare putere să lucreze pentru mărturisirea Lui. La început a urît creștinismul din tot sufletul, ca în cele din urmă să-l iubească cu toată puterea sufletului său.

Hristos era la începutul activității sale ca un dușman neîmpăcat al gîndurilor lui, ca în cele din urmă să devină prietenul nedespărțit al vieții sale.

Pe drumul Damascului, sub revărsarea acelei tainice lumini, s-a produs schimbarea minunată a lui Saul în Pavel, a dușmanului în prieten, a prigonitorului în mărturisitorul lui Hristos. Lumina mare de pe drumul Damascului și acel glas cutremurător: „Saule, Saule de ce mă prigonești“ — a făcut să intre lumină nouă în viața lui, schimbînd-o în mod minunat. El se prosternă la pămînt, smerindu-se pînă la țărîna și cerînd ajutor de sus, prin cuvintele: „Doamne ce să fac?“.

Din clipa aceea Hristos devine centrul vieții sale și el începe o viață nouă, trăită numai pentru El: „Hristos este viața mea“.

Călăuzit de această lumină sfîntă pășește Sf. Pavel la propovăduire în lumea toată s-o aducă la cunoștința Evangheliei lui Hristos.

„Hristos este viața mea“ este desăvîrșita bogăție, putere și minunata izbîndire a sufletului de apostol. Pentru acest adevăr de temelie al vieții creștine, Sfîntul Apostol Pavel lucrează, simte, gîndește, suferă, rabdă și se jertfește.

Pentru această cauză sfîntă se lasă el batjocorit, asuprit, pedepsit și închis. Acest adevăr este o făclie care nu se stinge, oricîte ar fi furtunile vieții Sfîntului Pavel. Singur Hristos este conținutul, bogăția și întreaga comoară a vieții sale de apostol. Călăuzit de acest adevăr, el pășește pe drumurile propovăduirii sfînte, mărturisind Evanghelia, viața cea întru Hristos, menită să îmbogățească omenirea cu dar de mîntuire, pace și fericire vremelnică și veșnică. Sub razele propovăduirii sale se nasc și cresc comunitățile creștine, menite să răspîndească în lume viața întru Hristos Domnul. Cu adevărat mare este „taina creștinătății“ pe care o vestește cu putere apostolul neamurilor.

O simțim și noi în viața noastră de fiecare zi, în puterea pe care Iisus Hristos — Domnul nostru ne-o dă pe calea unei cît mai frumoase și drepte viețuiri, în pilda vie pe care Sf. Apostol Pavel, urmînd lui Hristos, ne-a lăsat-o s-o întrupăm și noi.

S. P.